

[Landbrugsministeren.]

Jeg må fastslå, at vilkårene kan jo ikke være anderledes for den ene regering end for den anden.

Når man nu retter bebrejdelser mod os — og hr. Lysholt Hansen købte jo også andre ting på, der skulle vise, at vi havde handlet uforsvarligt — må jeg med hensyn til dispositionsfondens tal bemærke, at der er ikke de uoverensstemmelser, som hr. Lysholt Hansen nu påstår der var. Det materiale, som revisionsdepartementet råder over, og som danner grundlaget, viser differencen på de 6 mill. kr. Statsministeren har oplyst her i folketinget under debatten sidste gang, at beløbet var et andet, men der sker frem- og tilbagebetalinger, således at det kan være svært at fastslå det nøjagtige tal; der kan med få dages mellemrum ske forskydninger. Det afgørende i denne sag var, at der kun var nogle få millioner kroner tilbage. Det afgørende var, at aftalen med landbruget gik ud på, at når landbruget havde brug for disse penge, skulle regeringen sikre landbruget dem, og regeringen måtte vælge den vej, vi valgte.

Det er helt klart, at når landbruget i den situation, der da forelå, stod over for at skulle træffe beslutninger og tilrettelægge bl. a. hele den indefrysningsskema, som var en nødvendig følge af, at kvægekseporten var ude for store vanskeligheder, måtte det indebære, at man havde de fornødne midler til rådighed. Det var blot et af de områder, man arbejdede med, og med de vanskelige afsætningsvilkår, der råder for landbrugsvarer, vil enhver kunne forstå, at man selvfølgelig måtte opfylde det ønske, der her var kommet fra landbrugets side. Jeg synes jo også, det er værd lige at fastslå, at det var jo ikke landbruget, der kom til regeringen og bad om denne aftale. Det har jeg allerede nævnt. Derfor er det helt givet, at regeringen selvfølgelig måtte overholde den aftale, der var truffet.

Man kan undre sig lidt over, at hr. Lysholt Hansen også fører andre ting frem. Jeg er meget forbavset over, at den lille sag fra finansudvalget i går skal bruges til at give mig det stempel, at jeg i min embedsførelse er letsindig i min omgang med offentlige midler. Det, sagen fra i går kort drejede sig om, var ganske enkelt, om man kunne give tilladelse til, at et pantebrev i fast

ejendom blev flyttet over til en statsfordring i en bunden kapital. Der er jo i aktstykket gjort rede for, at man ønskede disse penge frigivet til flytteudgifter og anskaffelse af inventar og kontormaskiner. Der er i notatet anført, at det beløb, man ikke brugte, skulle tilfalde fonden, altså den bundne kapital, som landbrugets informationskontors midler er anbragt i, og jeg kan ikke se, at den omstændighed, at man nu gennemfører en foranstaltning, der gør det 75.000 kr. billigere, med rette skulle kunne bruges til at klandre mig for de handlinger, som ordvalget gav udtryk for. Jeg synes ærlig talt, at man bevæger sig lidt for langt væk fra det, der var det centrale i denne sag.

Må jeg endelig til hr. Morten Lange gøre blot nogle få bemærkninger. Hr. Morten Lange gav udtryk for, at jeg i min redegørelse har afvist tanken om det nordiske i forbindelse med de kommende landbrugsordninger. Det er ikke rigtigt; det, jeg gav udtryk for, var, at situationen ikke er tilstrækkelig afklaret til, at man kan tilrettelægge den kommende landbrugspolitik på dette grundlag.

I øvrigt vil jeg til hr. Morten Lange blot sige dette, at det var jo karakteristisk — men det skal jeg ikke bebrejde hr. Morten Lange — at han blot pegede på alle disse ting, som var uafklarede, og ligesom vi andre er søgende efter, hvilken løsning man skal nå frem til. Jeg vil gerne sige, at vi arbejder intenst med disse ting. En lang række specialudvalg — landbokommission, socialforskningsinstitut og mange, mange andre organer — arbejder sideløbende med ministerierne for at finde frem til en løsning, der kan bygge en landbrugspolitik op på længere sigt. Jeg synes ikke, hr. Morten Lange selv med sin tale bidrog til at skabe større klarhed over, hvilke veje vi bør gå. Jeg skal ikke bebrejde ham det; vanskelighederne er meget store, men det skal ikke afholde os fra, at vi arbejder videre med alle disse ting.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Må jeg ganske kort over for hr. Lysholt Hansen, som jo bebrejdede mig, at de oplysninger, jeg havde givet den 8. oktober om restbeløbet i dispositionsfondens, ikke var ganske rigtige, først henvise til det, landbrugsministeren lige har sagt, at arbejdsgangen er, at